

Nadgradnja za budućnost

milan rupić

Čini se kao da u Wadiji uvijek pomalo kasne za zbivanjima na svjetskoj audiosceni. No, to je samo na prvi pogled tako. Prije bi se moglo reći da u tvrtki uvijek prvo skoče, pa tek onda kažu "hop!".

Jednom kad dobro utvrde da je neka novina vrijedna pozornosti, u Wadiji svojski prionu njezinoj elaboraciji i implementaciji. I to sasvim na svoj način. Osim po nemalom vlastitom doprinosu razvoju digitalne audiotehnologije, Wadia je tvrtka poznata upravo po tome što tuđa tehnička rješenja iskorištava na najbolji mogući način i u svoj punini njihovih mogućnosti i dosega.

Nakon što su do tada već gotovo sve relevantne svjetske audiotvrtke, uključujući i one koje svrstavamo u *high end* "zabran", u svojim programima imale barem jedan multiplejer, uređaj sposoban očitavati i reproducirati glazbeni zapis sa CD, SACD i DVD-A diskova, u Wadiji su s takvim uređajem izašli tek prvoga dana prošle godine. Da, na letku za tisak stajalo je January 1, 2006. Tvrtka je tada objavila da predstavlja dva nova multiformatna plejera iz svoje napredne serije 5, modele 581 i 581i.

Klasična estetika i kvaliteta

Osnovna razlika između 581i i 581 modela (koji je predmetom ovoga teksta) je u tome što 581i ima digitalne ulaze i izlaze. Sve ostalo je, manje-više, istovjetno. Oba plejera izrađena su u do-bitnoj kombinaciji klasične Wadijine estetike i primjene kvalitetnih tehničkih i tehnoloških rješenja i zahvata te vrhunske izrade. Oba počivaju na njihovom legendarnom 861 dekoderskom sklopu, sada značajno unaprijeđenom, naravno, uz dodatak sklopova koji nove modele čine kompatibilnima novim, visokorazlučivim medijima.

Kao što svi od Wadije očekujemo, novi plejeri prepuni su sadržaja koji na jedinstven način procesiraju informacije skinute s diska i pretvaraju ih u signale koji, kad prođu kroz dobro ugođen sustav i akustički adekvatnu prostoriju u slušatelja izazivaju senzaciju kakva se rijeko postiže putem digitalnih reproduktora zvuka. Bez obzira na njihovu cijenu. Osim, dakle, novog transportnog sustava s čitačem sposobnim iščitati sadržaje s visokorazlučivih SACD i DVD-A diskova, u novim modelima je i njihov vlastiti napredni softver temeljen na DSD procesnom algoritmu koji osigurava korektno očitavanje i procesiranje SACD zapisa do posljednjeg bita. Tu je još i šest novih sklopova za istu namjenu. Wadia SwiftCurrent s Discreet (SC-2D) osigurava sjajnu pretvorbu struje u napon (I/V pretvorba). Tradicionalna Wadijina tehnološka rješenja, poput DigiMastera, ClockLinka i Direct Connecta s Digital Volume Controlom značajno su unaprijeđena. Poboljšanja su doživjeli i shema glavnog digitalnog sata, vremenski koherentno područje ključnog analognog filtra kao i shema uzemljenja. Povećana struja i poboljšano filtriranje pridonijeli su povećanju kvalitete napajanja i rada glavnog dekodirajućeg sklopa.

Modificirani novi multiformatni mehanizam omogućava pouzdaniji rad ClockLink sustavu za smanjivanje *jittera* i precizno očitavanje podataka. Čak šest patentiranih tehnologija brine se da se informacija s diska očita do posljednjeg bita, bez obzira na format zapisa utisnut na disk. Sam mehanizam je postavljen u takvo okruženje i na takav način da je gotovo sasvim lišen utjecaja mehaničkih i električkih smetnja, a ni sam ih ne izaziva. Performanse ovog mehanizama, tvrde u Wadiji, nadmašuju čak i one vrlo cijenjenog 3.2 transportnog sustava kakav se nalazio u starijim modelima.

Wadia se oduvijek dičila nekima od vrhunskih tehnoloških rješenja koja pridonose boljoj reprodukciji zapisa s audiodiskova. Premda je o njima u ovom časopisu već bilo govora, vriedi kratko podsjetiti o čemu se radi. DigiMaster je njihov patentirani filterski sustav, optimiziran za očuvanje fazne i vremenske komponente digitalnog signala, presudnih za realističku prezetaciju zvuka. Dvostruki digitalni procesor koji "pokreće" DigiMaster softver postiže 24-bitnu razlučivost pri frekvenciji uzorkovanja koja se iskazuje u milijunskim brojkama. SwiftCurrent 2, produkt SC-2D tehnologije, moćan Wadijin sklop koji se nalazi u njihovom PowerDAC Digital Amplifieru, temeljito je prerađen. Kako bi se iskoristila sva količina ogromnog broja podataka u digitalnom odsjeku, primijenjena je Wadijina patentirana tehnologija zrcaljenja struje. Struja koja sada izlazi je sasvim optimizirana što omogućava da svaki DAC radi linearno. Struja je potom zrcaljena i propuštena kroz izlazni stupanj u A-klasi u režimu negativne globalne povratne sprege. S izlaza struja ide izravno u pouzdani fazni filter koji simultano stvara napon, uklanjajući nepoželjni visokofrekvencijski šum.

Wadijin DirectConnect Technology sklop s Digital Volume Controlom omogućava da oba plejera serije 5 budu priključena izravno na pojačalo snage, zaobilazeći tako analognu predpojačalo koje može signalu pridodati svoje, ne uvijek poželjne, osobine, ali i podići šum odnosno uzrokovati brum. ClockLink Jitter Reduction sklop uklanja *jitterom* uzrokovane smetnje na način da je glavni digitalni sat smješten do DAC-a, umjesto do transporta. *Jitter* se tako višekратно smanjuje, do zanemarivosti, što se značajno čuje u kvaliteti reprodukcije zvuka. High-Power Zero Noise je digitalno riješeno napajanje (eng. *switching*

amplifier) koje ima 30 puta veći kapacitet od uobičajeno potrebnog za napajanje DC naponom. Frekvencija preklapanja je 5 MHz, što osigurava da se u samom signalu neće pojaviti nikakav digitalni šum. I filtracija je poboljšana, a izlazi sasvim izolirani kako bi se potpuno izbjeglo onečišćivanje signala šumom.

Pri kraju opisa 581 plejera valja kazati, za pravo ponoviti, da su Wadijini plejeri modularno dizajnirani, što je sukladno Wadijinoj temeljnoj filozofiji o nužnosti mogućnosti nadograđivanja njihovih uređaja, ukorak s najnovijim dostignućima u tvrtki. Opisivati uređaj nećemo, kao ni sve mogućnosti programiranja koja nudi. Za to bi trebalo puno više prostora od samoga testa. Ipak, valja reći da su mogućnosti korištenja brojne i da su jasno opisane u korisničkom priručniku. Kako su donekle ipak neobičajene, bit će potrebno stanovito vrijeme za navikavanje. Da se oni koji se odluče udomiti 581 plejer ne bi već na početku ustrašili da s njihovim uređajem, ogromnim i teškim 24 kg, nešto nije u redu, valja upozoriti da se 581 prilično grije i da je tijekom rada topliji i od velikog broja pojačala. A topao je i kad ne radi.

Savršenstvo bez mana?

Kad glazba ne bi bila tako složena pojava, na ovo bi se pitanje sasvim lako, bez puno krznanja, moglo odgovoriti - da! Međutim, o glazbi i njezinoj reprodukciji nije moguće govoriti i ocjenjivati njezin realitet i dojmivost samo kroz način kako su krucijalni (i svi ostali, dakako) parametri reprodukcije tehnički ostvareni. Jer sve to može biti gotovo savršeno i u datom vremenu nenadmašno, ali da i dalje reprodukciju ne možemo u cijelosti proglasiti savršenstvom bez mana. 581 CD plejer je gotovo savršen primjer za pokušaj dokazivanja naznačene postavke.

Zvuk koji je posredstvom 581 dopirao kroz zvučnički sustav bio je nevjerojatno čist i bistar. Svaki pojedini instrument u orkestru ili glas, u zboru ili solo, nije bio samo izrazito vjerno prenesen i potpuno nenarušene timbralne strukture. Oni su zapravo bili portretirani. Zapravo, fotografski egzaktno preneseni. Definiranost svakog pojedinog tona bila je toliko točna da je to na trenutke djelovalo zastrašujuće. Zvuk je u cjelini prirodno pulsirao, jačao i stišavao se kao u živo, bez ikakva uočljiva traga

zastajkivanja ili gušenja u najzahtjevnijim dionicama. To je pulsiranje bila toliko očito da su ritam i takt djelovali sasvim stvarno, zbog čega je i zvuk u cjelini nesputano đisao i širio se u prostor u sve tri dimenzije.

Potpuni izostanak bilo kakvog šuma uklonio je iz zvuka u cjelini i najmanju trunku digitalnih artefakata, pa se glazba poput trodimenzionalne slike odvijala na potpuno čistoj pozadini, zbog čega je količina uočljivih detalja bila kao ni s jednim plejerom koji smo do sada koristili. U svakom slučaju, nijedan vrhunski plejer koji smo imali prilike isprobati nije ga u tome

slušatelja pritom izaziva ravni su od onome u izvrsnoj živoj izvedbi. Ma koliko se od nje ipak razlikovao. Na kraju, moramo biti iskreni. Snimljeni i reproducirani zvuk, a da bi se ovaj drugi uopće činio vjernim, jednostavno ne može biti puka preslika, i u tome se ogleda umijeće tonskog snimanja. Vratimo se još malo reprodukciji basa. Svaki ton je bio vrhunski harmonički doraden, na svojem mjestu, jasan i prepoznatljivog izvorišta. Sve se to moglo doživjeti i na niskim razinama glasnoće, a nije prerastalo u ekces kad se poželjelo malo odvrnuti potencijometar.

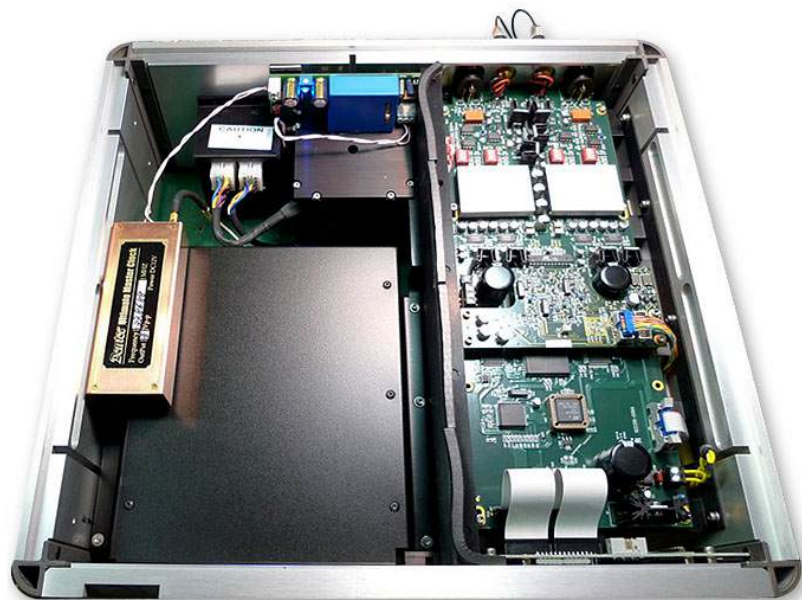
Dinamički 581 CD plejer zvuči također besprijeekorno. A to se lijepo dađe opisati jednom od fraza koja se dosta često koristi za opisivanje dinamičkih mogućnosti pojedine audiokomponente - dok najveći dio plejera reproducira dinamički raspon od *pp* do *ff*, najbolji, u koje spada i ovaj, to radi od *ppp* do *fff*. I to bez ikakvog napora, od najtišeg do najglasnijeg sviranja.

Jasno je, u svjetlu do sada rečenoga, da je i reprodukcija prostornih dimenzija bila vrhunska. Struktura orkestra ocrtavala se kao na dlanu, pozicije instrumenata bile su jasne i postojeane, bez obzira na razinu glasnoće, redovi su se mogli brojati i "žmirečki", a osjećaj fizičke prisutnosti glazbenika u sobi bio je vrlo stvaran. Sve tri dimenzije u istoj su mjeri bile uočljive, a cijela pozornica ravnomjerno ispunjena zvukom.

Hvalospjev do hvalospjeva. Sasvim zasluženo. Ali zašto onda ipak upitnik u podnaslovu testa, upitat će se netko. E, zbog onoga što je odmah u nastavku ispod njega i naznačeno. Glazba, naime, nije tehnička disciplina u kojoj se sve može držati pod "kontrolom". Ni kad je savršeno - čak i uživo - izvedena, neće pobuditi uvijek iste emocije. Ponekad joj jednostavno nedostaje "ono nešto". Neka kemija koju proizvede, koja duboko uzbija biće slušatelja i u njemu trajno sačuva uspomenu na takvu izvedbu. E, baš to ovaj CD plejer, usprkos svim užicima koje nedvojbeno slušatelju pruža, nije do kraja uspio.

Zvuk koji je posredstvom 581 dopirao kroz zvučnički sustav bio je nevjerojatno čist i bistar. Svaki pojedini instrument u orkestru ili glas, u zboru ili solo, nije bio samo izrazito vjerno prenesen i potpuno nenarušene timbralne strukture. Oni su zapravo bili portretirani. Ustvari, fotografski egzaktno preneseni u našu slušaonicu.

nadmašio. I dok detalje u srednjem i visokotonskom dijelu spektra nije tako teško uočiti ni s nešto slabijim plejerima (iako ne tako jasno i precizno), u bas području je to prilično težak zadatak i za najbolje CD plejere. Mnogi pišu o tom segmentu reprodukcije, ali malo je onih koji su stvarno čuli kako zvuči dubok, pun, čvrst, moćan i okretan bas pun detalja. To je senzacija koja se po uzbudljivosti teško može mjeriti s ikakvim elementom u reproduciranom zvuku. Rekli bismo, zapravo, da je to privilegija koja se može i doživjeti samo slušajući reproducirani zvuk. Pa iako to automatski znači i stanoviti otklon od onoga čemu svaki istinski audiofil teži i čemu, u krajnjem slučaju, uređaji poput 581 CD plejera i jesu namijenjeni, način na koji ovaj Wadijin plejer reproducira bas područje i uzbuđenje koje u

Goran Maler

Razmišljajući o percepciji francuskog audija među hrvatskim audiofilima došao sam do zaključka da je ona ponajmanje digitalna. Većinom će se spominjati Jadis cjevaši, YBA integrirci, Triangle ili Cabasse zvučnici. Čast izuzetcima koji su ipak upoznati s kvalitetom francuskog digitalnog zvuka, no kolektivnu svijest na najbolji način može promijeniti Metronome Technologie T2i Signature CD plejer.

FRANCUZ
OD (CD)
FORMATA

Metronome Technologie je francuski proizvođač *high end* audio komponenti utemeljen 1987. godine. Dizajnerskom timu s Dominique Ginerom na čelu je do sada uspelo kreirati niz proizvoda koji su akklamacijom prihvaćeni širom svijeta. Misao vodilja cijelog projekta je ostvariti najbolji mogući zvuk iz analognih i digitalnih komponentata koristeći naprednu tehnologiju i sve povezati vrhunskom estetikom.

Plejer na testu T2i Signature sjedi na vrhu ponude Metronome integriranih CD plejera. Integrirano se doduše odnosi na transport i D/A konverter koji su smješteni u jednoj kutiji, dok je napajanje smješteno u zasebnoj kutiji jednake veličine i dizajna. Jedan od ciljeva dizajnerskog tima iz Metronomea je ostvaren već na prvi pogled. Plejer izgleda odlično. Radi se o dvije asketski dizajnirane kutije dimenzija 42 x 7,5 x 39 cm. Prednje ploče su načinjene od aluminija, konkavnog središnjeg djela uz centralno smješten displej plave boje. Na napajanju se na mjestu displeja nalazi prozor istih dimenzija iz kojeg vire dva igličasta prekidača. Lijevi služi za uključivanje plejera, a desni za gašenje displeja na plejeru. Budući da je T2i *top loader*, na gornjoj plohi plejera nalazimo "vratašca" koja se klizeći otvaraju prema natrag. Ispred kliznih vrata se nalaze gumbići za upravljanje osnovnim funkcijama transporta. CD ploča sjeda na osovinu Philips CD Pro MkII transporta i pritisnuta je Delrin *clampom*. Uredaji su postavljeni svaki na tri nožice od Delrina. Kvaliteta izrade je savršena, učinjeno je sve kako bi se transport i osjetljiva elektronika mehanički i električki potpuno izolirali. Napajanje i plejer su povezani Fisher "pupčanom" vrpcom kroz koju prolazi čak 16 žica. Na stražnjoj strani plejera nalazimo analogne *single ended* i XLR izlazne konektore koji su jednakog izlaznog napona. Ovdje se nalaze još dva koaksijalna (BNC i RCA), optički AT&T i AES/EBU digitalni izlazi tako da se T2i može koristiti i kao vrhunski transport. Na stražnjoj strani se nalazi prekidač kojim možemo odabrati vrijeme uzorkovanja: 44,1 ili 96 kHz.

Nekoliko riječi o tehnologiji. Koristi se već spomenuti Philips CD Pro II v.6.8 transport koji je dodatno modificiran. Digitalno/analogni pretvarač je Bitstream 24 bit/192 kHz koji djeluje kao *up-sampler*. U analognom dijelu su korištena posebna brza, širokopojasna operacijska pojačala koja rade u A klasi. Na sjećam se da sam vidio uređaj koji ima razradenije napajanje. Ukupno sedam transformatora osigurava struju plejeru uz regulacijske stupnjeve posebno za displej, servo mehanizam, mikroprocesor i

digitalne izlaze, uz Schaffner filter koji brine o elektromagnetskim smetnjama. Dinamički opseg je 120 dB uz ultra široki frekvencijski odziv 10 Hz - 50 kHz. Mase: plejer 12 kg, napajanje 11 kg. U paketu je i masivan metalan daljinski upravljač. Osim *repeat* funkcije, nema svih ostalih mogućih vrsta programiranja koje, ruku na srce, nikada niti ne koristimo.

Slušanje

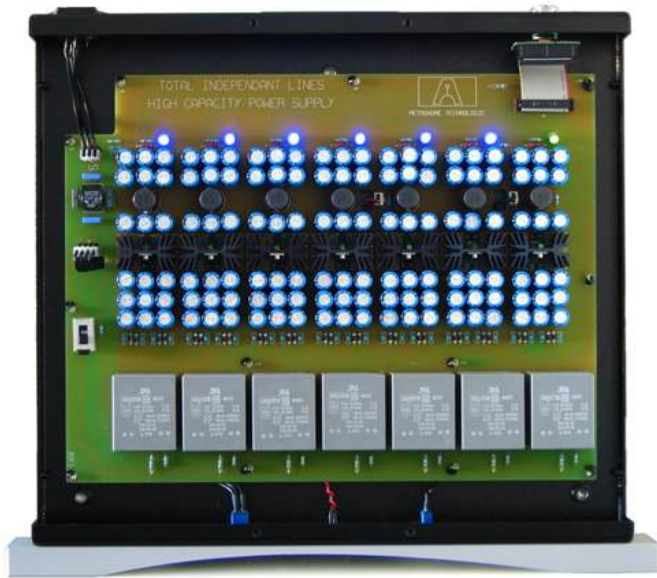
Plejer je na test stigao dobro usviran tako da sam nakon dan-dva adaptacije u sistemu krenuo s ozbiljnijim preslušavanjem. Uz uređaj sam na posudbu dobio i sjajne Kubala Sosna interkonekte, kao i napajački kabel. Usporedio sam ih sa standardnom postavom ožičenja u mojem sistemu (XLO Signature), a kao glavnu karakteristiku bih izdvojio čvrstinu i utegnutost reprodukcije. Zvučna slika se u mojem sistemu pomaknula prema naprijed, zvuk je bio precizan, detaljan, otvoren, čvrstog basa. Zamišljeno je da CD plejer stoji na zasebnoj izolacijskoj ploči iako je tvornički već gotovo sve učinjeno kako bi se postigla potpuna mehanička izolacija. Tako je uz plejer stigla i Audio Story ploča na koju sam ga postavio. Razlika sa i bez ploče se najviše pokazala u dodatnoj maloj dozi čistoće u srednjotonskom i visokotonskom području.

Pokretanje plejera je krajnje jednostavno. Otvorite klizna vratašca, postavite ploču i delirinski *clamp*, zatvorite vrata i spremno je. Disk je gotovo trenutno spreman za reprodukciju, što je pravo osvježjenje u odnosu na moj CD/SACD plejer kod kojeg duljina iščitavanja sadržaja ponekad živcira. CD ploča je obasjana plavom svjetlošću, što omogućava još preciznije iščitavanje glazbenog zapisa.

Pozadina iz koje T2i muzicira je gotovo potpuno tiha, bez imalo šuma. Kad je zaslon ugašen a glazba ne svira, teško je naslutiti da li je uređaj uopće uključen. Uz ovako tihu pozadinu bilo je za očekivati sjajne mikrodinamičke sposobnosti. T2i nije razočarao. Tihe dionice, stanke unutar stavaka, okretanje nota, uzimanje zraka puhača su izronili iz dubine diska. Čudno je to kako se susrećem sa sve sofisticiranijim uređajima koji iščitavaju sve više detalja iz ploča sam užitek slušanja ne raste uvijek adekvatno tome. Te uređaje se obično smatra preciznijim ili točnijim. Pitanje je samo da li ih to čini bližim stvarnosti. Srećom, T2i ovdje nema problema. Čuje se sve, usmjerite li pažnju, bez problema ćete izdvojiti neki detalj, a opet glazba djeluje kao

cjelina. Odlična ploča Shelby Lynne "Suit Yourself" (Capitol CDP 7243 4 734464 22) je snimljena u studiju kućnog tipa, neke skladbe su ujedno i probe pa se sjajno čuje pozadinski razgovor, upute inženjera, još samo nedostaje kloktanje piva ili dim cigareta iz zvučnika. Ili otvaranje Mahlerove "Četvrte simfonije" (CSO, Fritz Reiner, RCA Red Seal/Sony SACD 82876 67901 2). Karakteristični veseo otvarajući motiv na početku "Prvog stavka" simfonije kombinira flaute sa zvoncima kojima se pridružuju puhači reproduciran je filigranski precizno i lako lebdeći u zvučnoj slici. Upravo volumen zvučne slike koju ocrtava Tzi je druga karakteristika koja privlači pažnju. Zvučna slika je praktički ograničena veličinom slušaonice, a ukoliko zatvorimo oči, zidovi će trenutavno nestati. Posebno impresionirana slojevitost zvučne slike u kojoj su na pločama preslušanim stotine puta izronili novi detalji. Posebno me impresionirala izvedba Palestrinine mise "Tu es Petrus" u izvedbi Toelzer Knabenchora (DHM CD 82876 69994 2). Riječ je o izvedbi iz 1974. godine u župnoj crkvi koja ima sjajnu akustiku. Snimka je remasterirana koristeći 96kHz/24-bitnu tehnologiju. Red za redom glasovi izlaze u prostor, zastaju lebdeći na mjestu u zraku oltaravajući ambijent i polako

se gaseći pod svodovima crkve. Nema običaj pisati o nekom uređaju kroz vizuru slušalica, ali ovaj puta nisam odoljeo da Tzi ne spojim sa Stax cjevašem i njihovim elektrostatskim slušalicama. Cijevi na putu signala su unijele dašak topline tek toliko da neutralna ili mrvicom hladnije prezentaciju omekšaju. Da me krivo ne shvatite, tu nema riječi o nekoj digitalnoj svjetlini, oštini ili nečem sličnom. To nije prigovor nego stvar osobnog ukusa i nešto što izborom komponenta i ožičenja možemo lako prilagoditi vlastitom ukusu. Jednaki učinak bi recimo polučili izmjenom dvije vrhunske zvučnice na analognom sistemu. Valja naglasiti da u Metronome liniji postoji i CD5 Signature model CD plejera koji u izlaznom dijelu koristi 6922 triode. Slušajući kroz slušalice kad je iz jednadžbe eliminirana soba, zvuk je postao još upečatljiviji, čišći i brži. Ne sjećam se da sam čuo bolju reprodukciju solo klavira od Chopinovih valcera, nokturna i mazurki u izvedbi Artura Pizarra (Linn Records CD/SACD CKD248). Klavir je imao tijelo, horizontalna i vertikalna disperzija zvuka je djelovala tako živo. Bez imalo koloracija, kompresije, izobličjenja ili zrnatosti, glazba je zvučala trodimenzionalno. Reprodukcija simfonijskih orkestralnih djela se također okoristila čistoćom i rezolutnošću reprodukcije.

Slušajući Mahlerovu "Drugju simfoniju" u izvedbi Londonskog simfonijskog orkestra pod ravnanjem Leonarda Bernsteina (Sony SM2K 47573) otkriva se duboka slojevitost fine mreže glazbenih linija. U ovoj odličnoj izvedbi je očita Metronomova sposobnost finog sjenčanja dinamičkih kontrasta sve do kulminacije kad orkestar i zbor prijete izazivanjem kineskog sindroma u sistemu. Ni u jednom trenutku, bez obzira na vrstu glazbe, Tzi nije gubio kontrolu nad reprodukcijom.

Visokotonsko područje je reproducirano potpuno otvoreno ispunjeno zrakom i mnoštvom detalja. Uzmimo, primjerice, filigranski rad Jack DeJohnettea s novog (na žalost i posljednjeg) albuma Michaela Breckera "Pilgrimage" (WA Records 0602517263512). Svaki potez metlicom je čujan od početka do kraja. Na nekim pločama su ti fini potezi bili reproducirani kao jednolično šuštanje koje bi obično pripisali lošim snimkama, no kroz Metronome to nije bilo tako. Jednak učinak je bio radilo se o Quadovima,

Ne sjećam se da sam čuo bolju reprodukciju solo klavira od Chopinovih valcera, nokturna i mazurki u izvedbi Artura Pizarra (Linn Records CD/SACD CKD248). Klavir je imao tijelo, horizontalna i vertikalna disperzija zvuka je djelovala tako živo. Bez imalo koloracija, kompresije, izobličjenja ili zrnatosti, glazba je zvučala trodimenzionalno.

Magneplanarima ili novim Triangle Trio dinamičkim zvučnicima. Za kritično srednjotonsko područje vrijede svi atributi, kao i za visoke. Reprodukcija je otvorena, transparentna, bez primjesa zagušenja ili izobličjenja. Vokali su imali tijelo i prozračnost, zvučeći živo i stvarno. Zaredao sam ploče Mary Gauthier, Lucinde Williams, Kathleen Edwards ili Diane Krall, koju sam više puta živo slušao. Metronome je ženske glasove prenosio vjerno, no ipak s hladnije strane neutralnog. Zvuk violončela je pravilno smješten oktavu ispod viole, uz sjajnu ekspresiju melodijske sonornosti

i melankolije. Violončelo Anne Gastinel uz pratnju Birmingham simfonijskog orkestra u izvedu Elgarovog "Koncerta za violončelo", op. 85 (Naive v4961) zvuči melodiozno izvrsno suradujući s violama u najavi dramatičnog orkestralnog klimaksa. Orkestar u punom zamahu zvuči autoritativno, koherentno, vremenski precizno uz mnoštvo unutarnjih detalja. Bas linije na albumima Hansa Theessinka, Keb Moa ili Erica Bibba su čvrste, eksplozivne brze na gasu i na kočnici. Bas se spuštao duboko zadržavajući teksturu dajući solidnu osnovu na kojoj se gradila zvučna slika. Kodo bubnjevi na "Poems of Thunder" (Naxos 76002) izranjali su munjevitom brzinom iz tišine zvučne slike i dobro protresli kuću.

Zaključak

Na kraju sedim pred uređajem i uživam u svakoj sekundi glazbe koja izlazi iz njega. Mogu li ga bezuvjetno preporučiti svima koji su u stanju platiti globalno gledajući skupu ulaznicu i sjesti na sam vrh *high end* digitalne reprodukcije? Ukoliko je kriterij isključivo kvaliteta reprodukcije glazbe, odgovor je jednoznačno da, uz primjedbu da pažljivo uskladite ostatak sistema koji mora biti na istoj kvalitativnoj razini.

Pogledamo li malo šire, gotovo da nema audiočasopisa koji u posljednjih godinu, dvije dana u nekom obliku nije pojavio nekrolog maloj srebrnoj ploči. Budućnost nam izgleda nosi glazbene servere i *download* servise s kojih će se ista glazba moći skinuti u četrnaestak različitih formata, od MP3 do studijskih mastera. Zbog toga bih volio da Tzi kroz digitalne ulaze ima osiguranu ulaznicu u budućnost. Ugrađeni potencijometar, kako bi se moglo zaobići pretpojećalo, bio bi također veliki plus.

Kroz nekoliko godina znat ćemo hoće li CD pokazati vitalnost crne ploče. No, ukoliko posjedujete veliku kolekciju kompaktnih diskova i nastavljate ih sakupljati "punom parom", hrabro zakoračite u Metronome svijet jer mali srebrni disk nikada nije zvučao bolje.

Glazba kao životni stil

Grigor Čorić

Na što pomislite kad u opisu nekog proizvoda nađete na riječ *lifestyle*? Ova, na hrvatski teško prevediva riječ najčešće asocira na vanjštinom predizajniran ali svojom istinskom uporabnom vrijednošću prilično siromašan proizvod. Sjetite se samo trgovina koje prodaju razne kućne "potrepštine" koje nikome ne trebaju, ali mame svojim na prvi pogled privlačnim izgledom. I onda takav predmet kupite, donesete ga kući i postavite na policu u kuhinji. Zatim neko vrijeme uživate u iskazanoj dizajnerskoj vještini (možda se i hvalite prijateljima). A nakon godine dana otkrijete kako taj mlin za papar u stvari nikad niste niti upotrijebili jer ste se bojali da se ne razbije (a i vrlo krupno melje).

Biste li slično učinili i kad je u pitanju *high end* uređaj? I ovdje *lifestyle* u atributu uređaja najčešće opisuje vizualno atraktivan uređaj, ali vrlo upitne kvalitete zvuka. Meridian Go7 je nesumnjivo *lifestyle* uređaj... Čitajte te(k)st i (na)dalje bez straha jer je to isto tako nesumnjivo i vrhunski audiouređaj.

Budući da je ovo prvi prikaz bilo kojeg Meridianovog uređaja u ovome časopisu (!), dužan sam najprije reći nekoliko riječi o samoj tvrtki. Tvrtku su 1977. godine u Velikoj Britaniji osnovali Bob Stuart i Allen Boothroyd, specijalisti za audio, odnosno industrijski dizajn, a veliki uspjeh postigli su sada već davne 1984. godine kreirajući prvi *high end* CD *player*, u doba kad je malo tko od ozbiljnijih audiofila vjerovao u potencijal medija. Dvije godine kasnije na tržištu se pojavila njihova kombinacija transporta i konvertera, a kasniji proizvodi iz serija 500 i 800 - svi oni su ocjenjivani bez iznimke samo najvišim ocjenama. Ostajući uvijek u samom vrhu audioindustrije, kako tehnologijom tako i kvalitetom proizvoda, Meridian je i danas glavni lik svake priče o digitalnim izvorima zvuka.

Model Go7, njihov otprilike dvadeset i peti CD *player*, dio je najnovije serije G koja uključuje sve komponente sustava, od CD i DVD, pa i DVD-A reproduktora do zvučnika, a nasljednik je modela 508 i 800 iz već ranije spomenutih obitelji. Ovaj CD *player* ne liči ni na koji drugi i već na prvi pogled oduševljava svojim izgledom. Elegatna srebrna kutija ukrašena crnim staklom, s nožicama inkorporiranim u samo tijelo uređaja primjer je vrhunskog industrijskog dizajna kao nastavka Meridianove sjajne tradicije, ali ovaj put s još ponekim načinom. Osnovni izgled nije se mnogo promijenio, ali je uređaj sada nešto većih dimenzija.

Zvuk orkestra, upotpunjen snažnim osjećajem ambijenta, razlijevao se cijelom širinom zamišljene, vrlo prostorne pozornice, pri čemu je svaki instrument čvrsto zadržavao svoju poziciju i auru.

Korisničko sučelje mi se odmah vrlo dopalo, budući da je izvedeno s najmanjim mogućim brojem tipki s prednje strane uređaja. S lijeve strane ladiće nalaze se tri manje tipke, za otvaranje ladiće, STANDBY te DISPLAY. S desne strane ladiće nalazi se nešto zaista zanimljivo: red od sedam vertikalnih tipki, kojima je gornja površina u ravnini kućišta a mogućih naredbi je zapravo gotovo dvostruko više, budući da pritiskom na krajnju desnu tipku s oznakom MORE srednjih pet poprima nove funkcije i omogućava prijenos dodatnih želja uređaju. Lijeva tipka s oznakom HOME ponovo im vraća osnovne funkcije (uobičajeno: PLAY, SKIP i slično).

Stražnja strana uređaja više mi liči na stražnju stranu računala. Osim neophodnih konektora za izlaz signala (RCA za analogni te koaksijalni i TOSLink za digitalni signal), tu su ugrađeni i konektori za komunikaciju s ostalim uređajima te RS232 priključak. Potonji je posebno zanimljiv jer audiofilu, a uz to i svakom računalnom *freaku*, omogućava upravljanje uređajem (ali, naravno, ne samo ovim, već i svim ostalim uređajima povezanim komunikacijskim linkom) preko PC računala putem u tu svrhu kreiranog *softwarea*. Unutrašnjost uređaja krije vrhunsku elektroničku tehnologiju izvedenu na višeslojnoj tiskanoj pločici, što, po riječima proizvođača, pridonosi smanjenju šuma i poboljšanju performansi. Digitalno-analogni konverter je 24-bitni Delta-sigma s frekvencijom uzorkovanja od 192 kHz.

Daljinski upravljač zahtijeva posebno poglavlje jer se ovdje ne radi samo o, više ili manje potrebnom, dodatku već o zasebnom komadu opreme, jednako atraktivnog izgleda kao i kod samog *playera*. S otprilike dvostruko manje tipki nego na računalnoj tipkovnici (52) a odgovarajuće veličine, uređaj omogućava upravljanje svim Meridianovim uređajima. Mogućnošću programiranja upravljač omogućava i kontrolu i nad uređajima većine ostalih proizvođača. Šteta što se ne prodaje odvojeno. Bilo bi se lijepo riješiti svih onih kutijica koje smetaju kad ih ne trebate, a nestanu čim ih zatrebate.

Slušni test

Pokretanje CD-a u ovome *playeru* traje nešto duže nego što sam navikao. Razlog tomu je što Go7 ne očitava sadržaj CD-a prilikom umetanja u uređaj već tek nakon pritiska na tipku PLAY. Iako mi je ovakav način rada u početku smetao, vrlo brzo sam se na njega naučio unatoč povremenim izazovima zdravoj logici.

Slušni test, bolje rečeno slušni doživljaj, započeo je s Cassandrom Wilson s albuma "New Moon Daughter" (Blue Note CDP 7243). Glas poput bombona, karamelno sladak izvana a čvrst iznutra, u koji se vrlo lako zaljubiti, najednom se stvorio preda mnom, s precizno artikuliranim svakim slogom i odmjeranim sibilantima. Zvučna slika, iako melodijski prilično škrta, a time i zahtjevnija za reprodukciju, pojavila se kao vrlo rezolutna, bez vidljivih granica tonova, koji su se prelijevali jedan u drugi. Svaki od relativno neobičajenih instrumenata, kao što su rezofonična gitara ili buzuki, ostao je lako uočljiv, kako svojim položajem u slici, tako i svojim dijalektom. Iako su se detalji dubljih tonova ponekad, ali jedva zamjetno gubili, udarci basa su ipak ostali čvrsti i snažni, ne načinom koji bi izazvao pomicanje igle na seizmografu, već vrlo profinjeno i odmjereno. Iako se radi o potpuno drugačijim svojstvima zvuka proizvedenim, na kraju krajeva, posve različitim instrumentima, ipak su sličan dojam ostavljali i niži gudači u nastavku slušanja, ovaj put na ponešto zahtjevnijem materijalu. Melodijski znatno bogatija Sibeliusova "Treća simfonija" (Philharmonia orchestra, V. Ashkenazy, DECCA 455 405) nije predstavljala nikakav problem uređaju koji se s lakoćom nosio sa baš svakim detaljem. Zvuk orkestra, upotpunjen snažnim osjećajem ambijenta, razlijevao se cijelom širinom zamišljene, vrlo prostorne pozornice, pri čemu je svaki instrument čvrsto zadržavao svoju poziciju i auru. U nekim dijelovima sam ipak očekivao nešto čvršću granicu između osnovnog i ambijentalnog zvuka, a njen nedostatak posljedica je nenametljivog i nadasve ugodnog načina na koji Go7 rekreira originalan zvuk, što će se posebice svidjeti audiofilima kojima je analogija osnovni izvor zvuka. Naravno, ovdje izraz "rekreiranje" nikako ne treba shvatiti negativno, ali ga treba imati na umu, jer je to ipak ono što ovaj *player* donekle čini, ali to čini vještinom posve iznimnog majstora, ne ispuštajući pri tome iz ruku ni jednu nit. Dinamičnost i ritmičnost ovoga Meridianovog uređaja su neupitne, ali nikada ni na trenutak ne prijete da prerastu u agresivnost, a pogotovo ne da izazovu zamor u slušatelja. Ta vrlo pohvalna i još uvijek poprilično rijetka osobina nekog digitalnog uređaja je zapravo "obiteljska" crta Meridianovih *playera*, pri čemu ni Go7 nije iznimka, a da se radi o *high end* audiouređaju, potvrđuje i očuvana i vidljivo iskazana

prezentnost, kao i timbralni karakter svakog pojedinog instrumenta u orkestru, pri čemu Go7 neće ni jedan detalj proglasiti nevažnim. Nastavljajući s testom potražio sam glazbeni materijal koji omogućuje bolji uvid u boju zvuka instrumenta, a za to nema boljeg "alata" od dueta. U izvedbi Schubertovih kompozicija u transkripcijama za gitaru i volinu ("Schubert for Two", DG 471 568) ponovno je do izražaja došla sva preciznost reproduciranog timbra. Oba instrumenta djelovala su vrlo stvarno i prisutno, mogavši stvoriti iluziju da se preda mnoštvom nalaze živi svirači, to više što su i ovdje vrlo izraženi "ambijentalni" zvuci, kao na primjer disanje glazbenika, a pjevnost u Shahamovim izvedbama naglašena je muzikalnošću uređaja, što je naročito izraženo u izvedbi "Ave Marie", tako da je čitav doživljaj ostao čist i opuštajući.

Sva ljepota ženskog glasa ponovo je došla do izražaja sa snimkom Mahlerovih napjeva u izvedbi Dagmar Peckove (Supraphon, SU 3030-2 231). No ovdje se potvrdilo i nešto uočeno i pri ranijem slušanju, a to je blaga baršunasta prigušenost srednjotonskog područja, uočljiva prvenstveno kod limenih puhača, ali i nižih gudača, koja mu daje ponešto topliji karakter. Vjerujem da je razlog tome prvenstveno konstruktorska namjera a ne "pogreška" u dizajnu, budući da se ovim postupkom najčešće pokušava udaljiti od karakterističnog "digitalnog" zvuka, imanentnog većini digitalnih reproduktora, i time ga učiniti humanijim, da ne kažemo analognijim. Pri konstrukciji ovoga uređaja je, prema riječima samih dizajnera, posebna pažnja posvećena i eliminaciji izobličena uzrokovanih *jitterom*, a što je zamišljeno, to je vrlo uspješno i učinjeno, tako da vam i zbog tog razloga zasigurno neće pri slušanju u ušima ostajati gorak prizvuk bitova. Sve ovo je doprinijelo da se proizvod kvalitetom izdigne iznad većine uređaja u svom cjenovnom razredu i sasvim približi onima iz višeg cjenovnog ranga. Ipak, poneka razlika je ostala, ali je kod CD reproduktora (najviše klase odavno postalo vrlo teško govoriti o "više digitalnom" ili "manje digitalnom" zvuku.

Epilog

Proslavljeni dvojac ponovo je dokazao da može napraviti vrhunsko audiodjelo sa stajališta reprodukcije glazbe, audiofilije, dizajna, kako god želite. Iznimno vladanje tehnologijom ovdje je iskorišteno ne samo da bi se postigla visoka vjernost reprodukcije nego kako bi se iznijelo i osobno ali argumentirano i utemeljeno autorovo stajalište, s kojim je teško ne složiti se.

Meridian Go7 prenosi glazbene doživljaj na virtuozan način. Vrhunski, mada ne uvijek i savršeno, ili "savršeno" koliko je to u mogućnosti digitalnog medija. Ali zato uvijek iznimno muzikalno i uvjerljivo, što i nije tako često čak ni u ovom cjenovnom razredu. Relativno kratko vrijeme koje sam proveo u druženju s njim pružilo mi je ipak ono što je najvažnije - istinsko uživanje u glazbi. Tvrdnja iz uvoda u načelu i dalje stoji, ali Meridian riječi *lifestyle* daje sasvim novo značenje, pokazujući da se iza nje ne mora uvijek kriti sadržajem "oskudan" proizvod. Onima kojima i dobra glazba spada u životni stil, Go7 će pomoći u nošenju takvog stila omogućavajući im pri tom i da u jednakoj mjeri uživaju u visokokvalitetnom primjerku industrijskog dizajna koji nije samom sebi svrha u najboljoj Meridianovoj tradiciji.

Arsen Katić: CD je danas sasvim sigurno dovoljno dobar da čini kralježnicu i najambicioznijih audiosistema. Sasvim sigurno da bih i ja mogao živjeti s npr. vrhunskom (i vrlo skupom) u ovom broju testiranom Audio Note kombinacijom. danas već ima sasvim dovoljno vrline koje CD medij čine svježim i interesantnim. Dakle, je li CD dobio bitku za priznanjem? Da, ali ne treba odmah brzati sa superlativnim zaključcima. Evidentno postoji fina linija između promišljenog i brzopletog kad se daju izvave o tom mediju, u što sam se i sam često uvjerio čitajući recenzije u posljednjih 10-15 godina. Često recenzenti predu tu finu liniju, pa se "vrate", potom je ponovno prekorače... Stoga i čitatelji moraju imati visoku "toleranciju" prema koji put nelogičnom veličanju nečega što se i danas čini pogrešnim u odnosu na izvornik. Naime, kad se vratim na analogni izvor zvuka i počnem slušati "njegov" prostor, ambijent, ispravnost ritma i prirodnije tonske boje, postaje razvidno kako je u najvažnijim aspektima analogija ipak bliža izvorniku usprkos svojoj raznolikosti. CD medij je znatno ujednačeniji po karakteru zvuka, veće razlike mogu se npr. čuti samo među gramofonskim zvučnicama (spominjem to jer je upravo u tijeku veliki test skupih zvučnica). Dobra, a ujedno i loša strana CD uređaja je da koliko se god trudili (platili) da dosegnete vrline i realističnost najboljih (mukotrpono ugađanih) gramofona, njihov osnovni idiom je ipak uvijek pomalo tvrd i sintetičan, ali i uvjerljiv u svojoj bešumnosti, preciznosti i čistoci i, naravno, ergonomičnosti.

Plejeri koji tako uspješno emuliraju analogni zvuk bez "trikova" u stilu "zatopljanja" rijetki su i redom vrlo skupi. Upravo je tu neprekidan izazov, izazov da se izvuče još malo više iz digitalnog medija. Raznolikost raduje, a u slučaju ovog testiranog uređaja pogotovo - jer se koristi i sjajna nova Meridian "odjeća" izvrsnog dizajnera Allena Boothroyda iz G serije uređaja. Go7 pouzdano stvara glazbene likove od bitova, a sjajna protočnost zvuka u velikom prostoru, tek nešto suženom, no punom detalja, prirodan i uvjerljiv bas, te vrlo dobri detalji u kombinacijama zbora i orkestra čine ovaj uređaj izuzetnim. Muzika se čini neutralnom koliko je to moguće, s tek malo komprimiranosti u inače finim i delikatnim visokim tonovima. Plejer je odista ugodan za slušanje. Sredina nije koherentna i poticajna kao uz najbolje CD plejere, pa prostor na trenutke ostaje nepopunjen kod gušćih tekstura koje su udaljenije od slušaatelja. Količina mikrodetalja je izvanredna za cjenovni razred uređaja, a glazba se stvara lijepim i čistim linijama. Instrumenti u komornim sastavima okruženi su uvjerljivim zvučnim aurama s međusobno ispravnim i vjernim udaljenostima i veličinama, iako su (po)malo zatamneni i distancirani u odnosu na četiri puta skuplju Audio Note kombinaciju. No, ta ugađenost i povučena prezentacija glazbe nekima će se možda čak i više svidjeti. Uz Meridianov CD plejer nećete brzo biti zasiećeni ugodnim dojmovima, dapače, pružit će vam dugotrajno uživanje i glazbi jer su karakteristična dinamičnost i eksplozivnost glazbenih ideja primjereno sačuvane.

Dakle, treba odati priznanje ovom odličnom uređaju - osim što je Go7 vrlo lijep, to je i nadasve muzikalna uređaj. Poslušate li ga, porast će vaša želja za slušanjem kompaktnih diskova - glazbe, a to je nesumnjivo od svega i najvažnije.

očekivana polarizacija...

...i ono između

Igor Pešić

Uzastopnim i kvaziopravdanim poskupljivanjem na koje sam se već višekratno osvrtao, kako ja, tako i moje kolege, došlo je do polarizacije *high end*a. Cary CD 308 spada u onaj pristupačni *entry level*, da ne kažem “mračnije” zvučeci pol. Za sagledavanje “svjetlije” strane *high end*a treba poslušati model CD 306/300 ili bilo koji drugi klase 4.000 i više dolara. To već i manje upućeni audiofilni znaju. Srednji modeli jednostavno više nisu što su nekad bili jer su ih jeftiniji modeli zapravo kvalitetom dostigli, a da zaista napravite iskorak na svaku sitnicu, treba obratiti pažnju, *ergo* visoka cijena... Naruštava li Cary to moderno pravilo audija, zapravo stanje ekonomsko?

Cary Audio CD 303/300

Nestali

Kako su to reproduktori proizvedeni s onu strane bare, prisjetit ću se zvukovnog parnjaka skupljeg modela s istog kontinenta. Iskusniji audiofilni zasigurno znaju da tipujem na kanadski model Classé CDP 1, koji se i dan-danas može mjeriti s novim vrhunskim mašinama i rijetko kad izgubiti. On je tada stajao 3.500 USD i za tu cijenu danas sasvim sigurno ne možete ni približno kupiti takav reproduktor. Zapravo nemate ni šanse jer “jeftini” modeli ozbiljnih *high end* kuća ili koštaju 1.500 - 2.000 USD za klasične CD reproduktore ili pak 3.000 ili više USD za univerzalne - prave digitalne zvjerčice. Jednostavno, top digitalnu reprodukciju ne možete dobiti više za te novce, no treba biti pošten i priznati i da je inflacija učinila svoje i da bi i on danas stajao znatno skuplje. Postavlja se pitanje gdje su nestali ti negdašnji prvaci digitalnog *high end best buy*a? Nestali su u ekonomskom sivulu koje se nemilosrdno nadvilo nad *high end*om (pa tako i nad onim iskonskim u glazbi) koji bi u tom magnovenju mogao proždrijeti sam sebe. Uzroci tomu su svima u većoj ili manjoj mjeri danas posve razvidni, a o mnogim od uzroka pisali smo u recenzijama objavljenim u našem časopisu. No što je činiti “malom” audiofilu sa skromnim budžetom? Kojem polu da se on prikloni? - ili možda ipak ima nešto (naj)bolje u rangu cijena između ta dva pola? Odabir mu dodatno otežavaju nemogućnost poslušati svjetliji pol (čitati: skuplji) koji distributeri mogu nabaviti tek kad date *cash*, naravno, unaprijed. Koliko vam od pomoći mogu biti recenzije, uglavnom naručene i plaćene, upitno je, a kako stvari stoje, i njih uskoro neće biti jer audiočasopisi se nesmiljeno gase.

Svjetlo ili tama?

Već i vizualno ljudi u Caryju su odlučili razdvojiti ova dva modela. Tako je tristoosmica dostupna samo u crnoj verziji s naglašenom prednjom anodiziranom pločom aluminija koju resi plavi predočnik i matirani srebrni gumbi osnovnih funkcija. Istu nagruje jeftino izvedena (čitati: zalijepljena) središnja plastika, točnije njena desna strana, koja ima jedinu zadaću nastaviti vizualnu liniju predočnika. Stručnost (estetika) lijepljena već je videna u djece iz nižih razreda osnovne škole. Treba naglasiti da 308 može imati i jedno “T” kao sufix u imenu koji označava *tube*, dakle cijevni audio izlaz dualne prirode. Radi se o 12AU7 cijevima, jedna po kanalu, koje su posložene u *buffer* konfiguraciji. Vlasnik, dakle, može birati između cijevnog i tranzistorskog stih istih Burr Brown PCM1704u *chipova* (24 bit/96 kHz) jer spomenute cijevi rade samo u funkciji slijedila. S druge pak strane, skuplji 303/300, inače srednji model u gami, dolazi odmah kao dvojni uređaj matiranog srebrnog pročelja. Uređaji osim klasičnih, digitalni i analogni, RCA izlaza, transformatora s C-jezgrom i mogućnosti sviranja diskova snimljenih u HDCD tehnici inače nemaju prevelikih sličnosti. Razlike su već uočljive u smještaju transportnog mehanizma, koji je kod skupljeg modela pozicioniran centralno a kod jeftinijeg krajnje lijevo. Kako su Cary proizvodi u međuvremenu stekli reputaciju (čitajte: osjetno poskupjeli), sada dolaze s daljinskom kontrolom bez

posebnih nadoplata, ali je ista plastična. Važno je napomenuti da je vrijednost izlaznog napona visoka i promjenjiva od 3V do 6V mjereno po RMS standardu. I ovaj podatak kao da govori kome je ovaj reproduktor prvenstveno namijenjen, a to nimalo ne čudi ako se zna da je Cary Audio amplifikacija gotovo isključivo cijevna. Skuplji reproduktor konverziju je također prepustio Burr Brownu, ali novijem modelu to je PCM1792 DAC s mogućnosti 44,1, 96, 192, 384, 512 ili 768 kHz frekvencije uzorkovanja (*sample rate*) signala. Transport je zaštićen, napajanje poboljšano i u potpunosti regulirano u odnosu na *entry-level* model, a digitalno slijedilo je dodano za eliminaciju *jittera*. Gabariti oba uređaja su identični - 10 cm visina x 46 cm širina x 38 cm dubina, no mase se znatno razlikuju - 10 kg naspram 16 kg. I transportni mehanizmi se znatno razlikuju. Za manji model tu je provjereni transportni mehanizam iz Philipsa CDM12, a skuplji resi 3 Beam CD/DVD ROM. Upravo taj mehanizam i robusnost izrade izdvajaju CD 308 od jeftinijih modela većine drugih proizvođača. Napajanje mu je kvalitetno i izvlači iz mreže 35 vata, dok je skuplji model osjetno gladniji (60 W). Ozbiljnije riješeno napajanje osjetilo se i u zvuku, pogotovo bas područja. No bilo kako bilo, čini se da 308 ima izgledniju budućnost kod audiofila jer je od 303/300 cijenom (pre)blizu CD 306 plejeru koji podržava i SACD format.

Mrak!

Prvi koji je “izgurao” Shigaraki iz sistema bio je jeftiniji CD 308 model, već okarakteriziran kao tamniji. Isto bi se moglo reći i za prve tonove zvuka koji su dopirali iz zvučnika. Krhak i suptilan karakter u prezentaciji, koji u pravilu audiofilni opisuju tanjim zvukom, zamijenio je osjetno gušći, timbralno puniji karakter svakog pojedinog instrumenta ili

CD 308 je za ljude koji čvrsto stoje na zemlji i koji su spoznali analognu ljepotu glazbe, ali ne žele se odreći ni novijih digitalnih izdanja. CD 308 će u njihove sisteme unijeti punoću i zadovoljavajući nivo digitalne izvedbe koju prije za te novce nisu mogli dobiti.

vokala. Iako bi mnogi ishitreno rekli da je takav zvuk okretniji, življi upravo zbog dominacije domicilnih tonova zvučne slike, ne mogu ne ustvrditi da kroz kraći period pomnijeg slušanja ne primijetih ponekad i njegovo sirovije naličje. No, nije to neotesano, primitivno glasanje na kakvo smo svi zajedno navikli od tog cjenovnog ranga, a koje “vješti” trgovci podmeću, nažalost previše lako, poput kukavičijeg jajeta kao osobnost dotičnog uređaja. Razlog je u nedoradenosti takvih odlika koja će prije zasjati u negativnim tonovima, pogotovo u jeftinijim audio-sistemima i tek ponegdje pokazati svoju prednost. Stoga držim da i u Caryju jednako misle, ako je suditi po tristoosmicima, da je početnim modelima, recimo to ovako, odviše smjelo pridavati neke karakterne odrednice,

